

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobců: a) M. Z., b) M. V., zast. Mgr. Davidem Netušilem, advokátem se sídlem Politických vězňů 911/8, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.4.2016 č.j. CPR-4663-2/ČJ-2016-930310-C235,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného Ředitelství služby ze dne 5.4.2016 č.j. CPR-4663-2/ČJ-2016-930310-C235 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobcům k rukám jejich právního zástupce Mgr. Davida Netušila, advokáta, náklady řízení ve výši 12.729,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se domáhali žalobou podanou u Městského soudu v Praze přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-484552-27/ČJ-2015-000022 ze dne 26.1.2016, jímž bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobkyně Z. M. podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále zákon o pobytu cizinců), na dobu jednoho roku. Počátek doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle

§ 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Bylo konstatováno, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 tohoto zákona.

Žalobci v žalobě vytkli správnímu orgánu I. stupně i žalovanému porušení procesních ustanovení správního řádu a nesoulad se zákony a ostatními právními předpisy, nepřihlídnutí ke všemu, co bylo v řízení zjištěno, a neuvedení důvodů výroku rozhodnutí a podkladů pro jeho vydání včetně úvah, kterými se při jejich hodnocení řídil. Zejména namítali porušení ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobci uvedli, že nemohou akceptovat argumentaci žalovaného, který zpochybnil trvalost jejich vztahu s tím, že vztah byl založen v době, kdy pobyt první žalobkyně byl na území ČR časově omezen. Žalobci nepřijali argument žalovaného, který uvedl, že i když spolu žalobce a žalobkyně od srpna 2015 společně bydlí, nepodnikla žalobkyně žádné kroky k tomu, aby svůj pobyt na území ČR prodloužila a mohla ve vztahu pokračovat. Žalobci uvedli, že toto je zavádějící, neboť žalobkyně byla s ohledem na údaje ve vízu přesvědčena o legálnosti svého pobytu, což také několikrát v průběhu řízení zmínila. Ihned poté, co zjistila, že z její strany došlo k pochybení, se dostavila na příslušné oddělení cizinecké policie, aby svůj pobyt vyřešila. Pokud jde o trvalost vztahu, uvedla, že jej lze dovodit nejen z délky vztahu (vztah trvá již téměř rok), ale i z předpokládaného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Žalobci dále uvedli, že prokázali, že spolu bydlí ve stejném bytě a že i prvoinstanční orgán uznal, že se jedná o společnou domácnost, což bylo zjištěno na základě bytového šetření. Žalobci v této souvislosti odkázali také na stanovisko, které zaujal Nejvyšší správní soud (dále NSS) v rozsudku č.j. 4 Azs 151/2015-35 ze dne 17.9.2015, v němž je mimo jiné uvedeno, že: „*Trvalost partnerského vztahu obdobného vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze hodnotit především dle délky časového trvání vztahu a jeho kvality, zohlednit lze např. i plány společné budoucnosti partnerů, jejich rodinné poměry, případně i to, že soužití vzniklo již v době probíhajícího řízení o správním vyhoštění.*“

Žalobci namítli, že správní orgán neuvedl, v čem jeho komplexní zhodnocení spočívalo a jakými názory se přitom řídil a z čeho vyvodil, že žalobci dodané podklady jako důkaz vztahu považuje za účelově doložené.

Žalobkyně také zdůraznila, že se nedopustila porušení českého právního řádu. Své pochybení si uvědomila a nezpochybňuje, avšak šlo o jediné pochybení.

V žalobě bylo také vytknuto žalovanému, že se nezabýval dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce b), přestože odvolání proti předmětnému rozhodnutí podal i on. Žalobci také zdůraznili, že nelze opomenout fakt, že dne 14.4.2016 uzavřeli sňatek. Připustili, že jde sice o novou skutečnost, která nastala po vydání napadeného rozhodnutí, nicméně tuto skutečnost jasně deklarovali i během řízení o správním vyhoštění.

Žalobci zdůraznili, že nebylo správním orgánem dostatečně vyhodnoceno vše, co bylo namítáno v podaném odvolání. Žalovaný se tak dopustil pochybení, když neodůvodnil, proč nepovažoval za důvodnou argumentaci žalobců. Tímto postupem pak způsobil, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pokud jde o přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, uvádějí žalobci, že žalovaný se nezabýval dopadem rozhodnutí do jejich rodinného a soukromého života,

zejména pokud se jedná o vztahy účastníků a rodinné vazby na území ČR. Žalobci z uvedených důvodů navrhli, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a setrval na stanovisku, které bylo zaujato v napadeném rozhodnutí. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že námitky uvedené v žalobě jsou obsahově téměř shodné s námitkami uvedenými v odvolání.

Žalovaný je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, a z toho důvodu navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.).

Ve věci bylo na žádost žalobců rozhodnuto při jednání.

Soud vyšel z obsahu správního spisu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že je v tomto případě žaloba důvodná.

Z úředního záznamu sepsaného u Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, dne 4.12.2015, bylo zjištěno, že se tohoto dne žalobkyně dostavila na služebnu tohoto správního orgánu a chtěla vyřešit svůj neoprávněný pobyt na území ČR. V cestovním dokladu měla vylepeno polské vízum s platností od 19.2.2015 do 16.12.2015. Z dostupných evidencí Ministerstva vnitra ČR bylo zjištěno, že žalobkyně již v této době neměla na území ČR povolen žádný druh pobytu ani podanou žádost, která by ji opravňovala k pobytu na území ČR. Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného dne 4.12.2015 soud zjistil, že žalobkyně zde popsala své seznámení se žalobcem M. V. dne 14.7.2015, kdy jej požádala o pomoc s nalezením ulice. Od 19.8.2015 spolu začali bydlet na adrese v Praze. Žalobkyně uvedla, že chtěla svůj pobytový statut řešit, obrátila se na kancelář Sdružení pro integraci a migraci v Praze, kde jí bylo sděleno, že na území ČR pobývá neoprávněně a měla již před dvěma měsíci vycestovat. Proto se rozhodla řešit svůj pobyt a dostavila se na cizineckou policii.

Dne 4.12.2015 byl sepsán také protokol o výsledku účastníka správního řízení s M. V., žalobcem b). Ten ve své výpovědi potvrdil skutečnosti uvedené žalobkyní do protokolu a ve své výpovědi potvrdil, že mají v úmyslu spolu se žalobkyní založit rodinu a žít na území ČR.

Obsahem spisu je také úřední záznam o provedeném šetření ze dne 21.12.2015 v ulici K. č. 354/8, P. 9.

Součástí spisu je i závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince podané Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky, dne 5.1.2016 č.j. KRPA-484552/ČJ-2015-000022, podle kterého je vycestování žalobkyně možné.

Správní orgán I. stupně dne 26.1.2016 rozhodl o správním vyhoštění žalobkyně podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců v trvání jednoho roku. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, že tento správní orgán neshledal ve vzájemném vztahu mezi účastníky řízení takovou hloubku a trvalost, jelikož v době zahájení správního řízení se znali

šest měsíců a bydleli spolu pět měsíců. Správní orgán zpochybnil trvalost tohoto vztahu. Správní orgán vyhodnotil žalobci předložené fotografie z prosince 2015 a potvrzení o koupi zásnubního prstenu ze dne 20.1.2016 jako účelové a nepodstatné. Správní orgán pak v odůvodnění uvedl, že na žalobkyni nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU a podle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy uvedl, že se musí jednat o vztah trvalý, vztah povahy obdobné vztahu rodinnému a jeho účastníci musí spolu žít ve společné domácnosti.

Správní orgán rovněž hodnotil skutečnost, že žalobkyně pobývala na území ČR bez víza, vyšel z toho, že zde pobývala po dobu 26 dnů bez oprávnění k pobytu. Rovněž konstatoval, že k tomuto jednání nedošlo úmyslně. Žalobkyni bylo vytknuto, že pokud měla v plánu žít se žalobcem b) na území ČR, nemusela čekat do skončení platnosti víza a mohla po svém příjezdu na území požádat o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka EU, popř. řešit situaci jiným způsobem.

Žalobci podali proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž namítali nesprávné posouzení správním orgánem I. stupně, pokud jde o přiměřenost zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobců. Odkázali na skutečnosti, které byly doloženy a zjištěny v průběhu řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně a uvedli, že správní orgán tyto skutečnosti nesprávně posoudil. Vytkli rovněž to, že nebyla věc posouzena individuálně.

Žalovaný o odvolání rozhodl pak žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak bylo již shora uvedeno.

Městský soud v Praze, jak bylo již shora konstatováno, dospěl k závěru, že námitky uvedené v žalobě jsou důvodné.

Žalovanému lze vytknout nesprávné posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobců. Správní orgán vycházel z toho, že známost mezi žalobci je krátkodobějšího charakteru, poprvé se potkali dne 14.7.2015 a vyměnili si telefonní čísla. Žalobkyně pak dne 17.7.2015 vycestovala zpět na Ukrajinu a se žalobcem ad b) si po celou dobu telefonovali a posílali SMS. Poté, co se do ČR žalobkyně vrátila dne 19.8.2015, začali spolu hned bydlet. Správní orgán nepopřel, že mezi žalobci je vztah, avšak hodnotil jej tak, že neodpovídá vztahu rodinnému. Pro krátkodobost tohoto vztahu žalovaný nepovažoval tento vztah za intenzivní, obdobný vztahu rodinnému, i když žalobci spolu sdílejí domácnost. Právě délka vztahu mezi žalobci je kritériem, z něhož žalovaný vycházel při konstatování, že v tomto kontextu nejsou splněny podmínky pro to, aby na žalobkyni bylo možno nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Soud po posouzení skutečností, které byly prokázány v průběhu řízení o správním vyhoštění, dospěl k závěru, že nelze přisvědčit žalovanému v jeho tvrzení, že z protokolu o vyjádření účastníků řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, které by potvrzovaly trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Žalovaný tento závěr podložil úvahou o tom, že žalobkyně přesto, že dle svého tvrzení navázala vztah obdobný vztahu rodinnému, nepodnikla žádné kroky k tomu, aby svůj pobyt na území ČR legálně prodloužila, aby mohla pokračovat ve vztahu se žalobcem b).

Soud nesdílí tento názor, neboť z výpovědi žalobkyně je zřejmé, že se domnívala, že její pobyt na území je legální a poté, co se poradila v kanceláři Sdružení pro integraci a

migraci, zjistila, že její pobyt již oprávněný není, se sama dostavila na cizineckou policii. Žalobkyně se tedy snažila svůj pobyt legalizovat a řešit jej do budoucna sama ze své iniciativy. Nelze jí tedy vytýkat, že nepodnikla žádné kroky k tomu, aby její vztah mohl na území ČR nadále legálně pokračovat.

Soud při hodnocení postupu žalovaného při posouzení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění vycházel ze skutečností, které byly zjištěny v průběhu správního řízení. Dospěl k závěru, že i bez ohledu na uzavřený sňatek žalobců všechny skutečnosti, které byly zjištěny v průběhu řízení, svědčily tomu, že mezi účastníky je navázán partnerský vztah. Správní orgány nezpochybnilly existenci tohoto vztahu, pouze jej vyhodnotily tak, že se nejedná o vztah hluboký a trvalý.

Při posuzování přiměřenosti dopadu uloženého správního vyhoštění se žalovaný zabýval i dobou, po kterou pobývala žalobkyně na území bez povolení k pobytu, t.j. doba od 9.11.2015 do 4.12.2015, kdy zde pobývala bez víza. Soud poukazuje na to, že se jednalo o dobu 26 dnů, tedy o dobu krátkou, a žalobkyně, jak je zřejmé z jejího jednání, poté, co zjistila neoprávněnost svého pobytu, začala situaci okamžitě řešit. Za této situace není její jednání ve srovnání s prokázaným soužitím se žalobcem b) na území takového rozsahu, aby převážilo její porušení zákona o pobytu cizinců nad zásahem do soukromého a rodinného života obou žalobců.

Soud shledal žalobu důvodnou právě v otázce hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění žalobkyně na dobu jednoho roku ve vztahu k závažnosti jejího jednání a její imigrační historii.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Soud předesílá, že § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců brání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie.

Soud poukazuje na to, že práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či

trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS). V posledně citovaném rozsudku Městský soud v Praze uvedl, že „[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky“.

Soud dospěl k závěru, že správní orgány v rozporu se shora citovanou judikaturou ESLP nedostatečně zohlednily „imigrační“ historii žalobkyně a povahu a závažnost porušení veřejného pořádku, které jí bylo vytýkáno. Na území České republiky se zdržovala nelegálně pouze 26 dnů, což je velmi krátká doba. To vše za situace, kdy podle všech okolností nebyla vedena úmyslem zcela nerespektovat právní řád České republiky, a pobývat zde delší dobu bez pobytového oprávnění. Reagovala adekvátně na danou situaci a snažila se svůj pobyt legalizovat v souladu se zákonem, přičemž se sama dobrovolně dostavila k příslušnému správnímu orgánu. Závažnost protiprávního jednání žalobkyně je vzhledem ke všem okolnostem případu velmi nízká a proporcionálně neodpovídá správnímu vyhoštění v délce celého roku.

Žalobkyně vedla v době rozhodování správních orgánů na území České republiky rodinný život, kdy žila se žalobcem ve společné domácnosti. Za těchto podmínek je nutno porušení pravidel cizineckého práva spočívající v prvním neoprávněném pobytu na území České republiky v délce necelého měsíce považovat za méně závažné narušení veřejného zájmu. Poměr mezi méně závažným porušením pravidel o pobytu cizinců a zásahem do rodinného a soukromého života žalobců, který by představovalo správní vyhoštění na dobu 12 měsíců, není v tomto případě ospravedlnitelný. Proto je nutno mít uložené správní vyhoštění za nezákonné.

Soud za této situace dospěl k závěru, že jsou námitky uvedené v žalobě důvodné, a proto napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. Věc zároveň vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobci měli ve věci úspěch, proto byla přiznána náhrada nákladů řízení za zastoupení advokátem. Odměna advokáta byla přiznána za dva úkony právní služby, t.j. převzetí věci a účast při ústním jednání, po 3.100,- Kč podle § 11 písm. a) a d), § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, oběma účastníkům podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu byla přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč. Právní zástupce prokázal, že je

plátcem DPH. Soud proto přiznanou částku zvýšil o hodnotu příslušné daňové sazby, která činí 2.209,- Kč. Žalovaný je povinen uhradit žalobcům k rukám jejich právního zástupce náklady řízení v celkové výši 12.729,- Kč ve lhůtě stanovené ve výroku tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 19. května 2016

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně